

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1824/2021
03.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., општина ..., са боравиштем у ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Милутин Лаловић, адвокат из ..., против тужене Компаније "Дунав осигурање" а.д.о. Београд, чији је пуномоћник Бојана Бојић Морара, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6700/20 од 04.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6700/20 од 04.11.2020. године, у ставовима првом, другом и четвртом изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6700/20 од 04.11.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 9604/2018 од 17.06.2020. године, којом је одбијен, као неоснован тужбени захтев тужилаца АА и ББ за накнаду нематеријалне штете, а тужиоца ВВ за накнаду материјалне штете, као и захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка, тако што је, ставом првим изреке, усвојен тужбени захтев тужиоца АА и обавезана тужена да му, на име накнаде нематеријалне штете исплати: за умањење животне активности износ од 250.000,00 динара, за претрпљени физички бол износ од 150.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 100.000,00 динара, укупно 500.000,00 динара, са законском затезном каматом од 17.06.2020. године, као дана доношења првостепене пресуде до исплате, ставом другим изреке усвојен тужбени захтев тужиље ББ и обавезани тужени да јој на име накнаде нематеријалне штете исплати: за претрпљени физички бол износ од 125.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 75.000,00 динара, укупно 200.000,00 динара, са законском затезном каматом од 17.06.2020. године, као дана доношења првостепене пресуде до исплате, ставом трећим изреке, делимично усвојен тужбени захтев тужиоца ВВ, па је обавезан тужени да му на име накнаде материјалне штете исплати износ од 296.500,00 динара,

са законском затезном каматом од 17.06.2020. године, као дана доношења првостепене пресуде до исплате, док је одбијен као неоснован тужбени захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 296.500,00 динара од 08.02.2019. године, као дана вештачења до 17.06.2020. године, као дана доношења првостепене пресуде и ставом четвртим изреке обавезан тужени да тужиоцима на име трошкова првостепеног поступка исплати износ од 528.910,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је, како произлази из навода ревизије, у ставовима првом, другом и четвртм изреке, због погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у наведеном делу, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 02.06.2009. године, догодила се саобраћајна незгода у Београду, на раскрсници улица ... и ..., регулисаној исправним светлосним саобраћајним знацима, тако што је дошло до судара возила марке ..., рег.ознаке ..., власништво тужиоца ВВ, којим је управљао тужилац АА и аутобуса марке ..., Градског саобраћајног предузећа Београд, рег. ознаке ..., осигураног код туженог од аутоодговорности за штету причињену трећим лицима. До несреће је дошло на тај начин што се возило тужилаца кретало улицом ... из правца ... према улици ... и у истој скренуло лево, где је уласком у раскрсницу у леву бочну страну његовог возила предњом страном ударио аутобус, који се кретао улицом ... из правца ... према улици ... и на раскрсници задржао правац кретања. Возачи нису били под дејством алкохола.

Пресудом Првог основног суда у Београду К 3784/11 од 11.05.2015. године возач аутобуса ГГ ослобођен је оптужбе да је критичном приликом у стању урачунљивости као учесник у саобраћају, не придржавајући се саобраћајних прописа угрозио јавни саобраћај и да је довео у опасност тело људи, односно да је ушао у раскрсницу када му је светлосном саобраћајном сигнализацијом и знаком био забрањен пролаз, црвено светло, чиме би извршио кривично дело тешко дело против безбедности саобраћаја из члана 297.став 1., у вези са чланом 289. Кривичног законика. Према образложењу наведене пресуде, према налазу и мишљењу судског вештака из истраге од 16.11.2009. године, возач аутобуса је прошао након што се укључило црвено светло, а према налазу Комисије вештака Института "Кирило Савић" није се могло утврдити да возач аутобуса није поштовао сигнализацију.

Према налазу и мишљењу судског вештака саобраћајно-техничке струке од 12.12.2019. године из парничног поступка, на који није било примедби, није могуће утврдити које је светло било укључено када је свако од возача ушао у раскрсницу, што се односи и на возача аутобуса, а што одговара и закључку Комисије вештака

Института "Кирило Савић" из кривичног поступка, тако да на основу расположивих материјалних елемената није било могуће утврдити да ли је предметна незгода настала као последица пропуста возача аутобуса или возача путничког возила којим је управљао тужилац АА.

Према налазу и мишљењу судског вештака специјалисте ортопедске хирургије и трауматологије од 20.08.2019. године, на који није било примедби, тужилац АА је у саобраћајној незгоди задобио лаку телесну повреду у виду нагњечења главе и тела и тешку телесну повреду у виду прелома карличне кости лево, у зглобу кука, те посматрано све укупно дејство трауматске силе дошло је до настанка јединствене, тешке телесне повреде, услед које је он трпео физичке болове одређеног интензитета и трајања, ближе описаних у налазу вештака и образложењу нижестепених пресуда, а као последица повређивања код тужиоца је дошло до умањења животне активности од 15%. Према налазу и мишљењу судског вештака специјалисте неуропсихијатра од 21.11.2019. године, тужилац је трпео и страх одређеног интензитета и трајања ближе описаних у налазу. Душевни бол због последица повређивања у смислу анксиозно - субдепресивне симптоматологије реактивног типа, постојао је привремено у трајању од шест месеци до завршетка лечења код ортопеда и физијатра, те је привремено умањење животне активности са неуропсихијатријске стране износило 8%.

Према налазу вештака ортопедске хирургије и трауматологије тужиља ББ, сувозач у саобраћајној незгоди, задобила је нагњечење тела, прелом једног ребра, шестог са леве стране, нагњечење главе са огуљотином, леве ушне шкољке и нагњечење леве слабинске регије, што све спада у лаке телесне повреде, а трпела је физичке болове одређеног интензитета и трајања, све ближе описано у налазу вештака и образложењу нижестепених пресуда. По завршетку лечења код тужиље не постоји умањење животне активности. Тужиља ББ је према налазу и мишљењу судског вештака специјалисте неуропсихијатра трпела и страх одређеног интензитета и трајања, ближе описаних у налазу, али код ње није дошло ни до привременог ни трајног умањења животне активности са неуропсихијатријске стране.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби чл. 83-86. Закона о осигурању имовине и лица /„Службени лист СРЈ“, бр. 30/96...55/99 и „Службени гласник РС“, бр. 55/04) важећег у време штетног догађаја, и члана 940. Закона о облигационим односима, оценио да тужбени захтев тужилаца АА и ББ за накнаду нематеријалне штете није основан, јер нема доказа да је предметна саобраћајна незгода, па и штета коју су тужиоци претпели, последица пропуста возача аутобуса осигураног код туженог.

Насупрот становишту првостепеног суда, правилно је другостепени суд, на утврђено чињенично стање, применио материјално право из одредби Закона о осигурању имовине и лица и Закона о облигационим односима и првостепену пресуду преиначио тако што је тужбени захтев тужилаца АА и ББ усвојио.

Изведеним доказима је утврђено да је тужилац АА у саобраћајној незгоди претрпео нематеријалну штету, у виду претплених физичких болова и страха и душевних болова због умањења животне активности, а да је тужиља ББ претрпела нематеријалну штету, у виду претплених физичких болова и страха, те да је штета у вези са опасном ствари - моторним возилом којим је управљао тужилац АА и моторним возилом осигураним код туженог. Како према налазу вештака саобраћајне

струке није било могуће утврдити чијим пропустом је дошло до саобраћајне незгоде (да ли је она последица пропуста возача аутобуса или тужиоца АА, возача путничког моторног возила), то и по оцени Врховног касционог суда, применом члана 178. став 3. ЗОО када нема кривице ни једног од возача моторних возила, имаоци одговарају за штету на равне делове.

Правилно је другостепени суд, имајући у виду све релевантне критеријуме за досуђивање висине накнаде нематеријалне штете, оценио да тужиоцима АА и ББ, применом правила о подељеној одговорности у смислу члана 192. став 2. у вези члана 205. и чл. 200. ЗОО, припада правична новчана накнада за ове видове штете у износима на које је ставом првим и ставом другим изреке побијане пресуде обавезао туженог, са законском каматом почев од дана пресуђења у првостепеном поступку до исплате у смислу члана 277. у вези члана 324. Закона о облигационим односима.

Због постојања свих наведених околности конкретног случаја, које су од значаја на висину накнаде нематеријалне штете, на које је правилно указао другостепени суд, по оцени Врховног касационог суда висина накнаде нематеријалне штете досуђена тужиоцима АА и ББ се може сматрати правичном за парничне странке, према сврси и циљу коме та накнада служи, односно наведени износи, супротно наводима ревизије, нису превисоко одмерени.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужиоцима не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић